

АЛЕКСАНДАР Б. ЛАКОВИЋ

ПЕСМЕ САМЕ ЗА СЕБЕ

ДУХОВИ ВРЕМЕНА

Мјеније и сиротиња кријшица
су изостали.
И некад.
И данас.

Прећутане твоје *Роморанке*.
И од пријатеља.

Нису сви препознали
да су твоје речи –
духови и ветрови наслеђа
у стању
да кроз себе оживе прошлост.

И памћење нам.

ПРЕ ВУКОВА

Певао си народним језиком.
Писао графијом ћирилице.

И пре острашћених вукова
који те немилице
скрајнуше са списатељског пута
и преместише у заборав.

Само зато што си сумњао
и у језик народних песама.

Нису знали или нису хтели да знају
да си ти од језика увек тражио више.

ЈЕЗИК ПРОРОКА

Језиком за којим си трагао
натпевавао си се
и са заумном стварношћу.

На ѿрайочейку времена,
веровао си,
Кодеру мој,
да је постојао један други језик,
разумљив свим народима,
чије су пророчке речи
биле у стању
да протумаче сваку појаву,
препознату
и пре њене обзнане.

МЕСТОИМЕНИЈА

Знао си
да се онострано и невидљиво
не могу ословити
језиком видљивог света.

Морао си *ковати* нови језик
од прагласова.

Недокучив свима
осим теби и времену
у које си веровао.

Језик демона или божанстава
којима си се и обраћао.

ЈЕЗИК ЈЕ САМ ПРОПЕВАО

Оживео си и ослободио
имена и речи
које желе дозвати
и непојавни свет за који нису знали.

Духове прошлости враћао си у живот,
птице удомљавале митска бића,
а цвеће и биљке постајале виле.

Речи-бића и речи-митови
изведени су из времена
када је језик сам од себе
морао да пропева.

(из рукописа *Когер. Заборав*)